

ROMANIA
TRIBUNALUL BRAȘOV
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

SENTINȚA CIVILĂ NR.

DOSAR NR.

Ședința publică din data de 2010
PREȘEDINTE –
GREFIER –

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra cererii formulate în baza legii contenciosului administrativ de reclamantul în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV, având ca obiect „anulare act de control taxe și impozite”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Dezbaterile în fond asupra litigiului comercial de față au avut loc în ședința publică din 2011, când părțile au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța pentru a da posibilitatea părților de a depune concluzii scrise, în baza art. 146 Cod procedură civilă a amânat pronunțarea pentru data de 2011.

T R I B U N A L U L,

Asupra cauzei de față:

Prin cererea înregistrată la această instanță sub nr. /2010 la data de reclamantul a chemat în judecată pe pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov, solicitând anularea Deciziei nr. 2010.

În motivare, reclamantul arată că, prin Decizia de impunere nr. 2010, s-a stabilit în sarcina sa plata sumei de lei cu titlu de TVA pentru perioada 09 –, precum și plata sumei de lei cu titlu de plăți accesorii pe perioada 05/07-.....09.

În perioada 2006-2008 reclamantul a efectuat o serie de tranzacții imobiliare cu terenuri agricole extravilane și intravilane. În urma controlului efectuat de pârâtă, s-a constatat că, în urma tranzacțiilor efectuate, reclamantul a depășit plafonul de 200.000 lei sub care era scutit de plata TVA. Pârâta a mai constatat în Raportul de inspecție fiscală că în lunile iulie 2007 a efectuat un număr de 7 tranzacții în valoare totală de lei, care intră în sfera operațiunilor taxabile din punct de vedere al TVA. Pentru toate acestea, s-a calculat TVA de plată în sumă de lei și plăți accesorii calculate până la '09, în sumă de 78.038 lei.

Reclamantul arată că înțelege să conteste atât Decizia de impunere cât și Raportul de inspecție fiscală nr. 2010, pentru următoarele considerente:

Cele 7 contracte încheiate au avut ca obiect terenuri agricole intravilane. Terenurile agricole sunt scutite de plata TVA, cf. art. 141 din Leg. 571/2003 privind Codul Fiscal. Chiar dacă pârâta consideră că pe acele terenuri se poate construi, acest lucru nu-i schimbă categoria de teren agricol, chiar dacă este intravilan. Pentru a se putea edifica o construcție pe un astfel de teren, proprietarul trebuie să efectueze mai multe operațiuni, dintre care cea mai importantă este cea de schimbare a categoriei de folosință, din agricol în constructibil, să obțină autorizații.

să întocmească o documentație, să plătească taxe și, mai ales, să piardă mult timp. Pârâta a schimbat în mod greșit categoria de folosință a terenurilor.

Potrivit art. 153 al. 1 din Leg. 571/2003 privind Codul Fiscal, reclamantul avea obligația de a se înscrie ca plătitor de TVA la data de . /07, dată la care a depășit plafonul de 200.000 lei sub care era scutit de această plată. Reclamantul nu a făcut-o, astfel încât pârâta, potrivit al. 7, pârâta era obligată să îl înregistreze, din oficiu, ca plătitor de TVA de la acea dată. Pârâta este cea care nu a respectat legea și nu a emis decizii de impunere în fiecare an.

Reclamantul a solicitat, la finalul motivării acțiunii, suspendarea executării creanței, cerere la care, ulterior, a renunțat, instanța luând act în acest sens.

În probațiune, reclamantul a depus actele contestate.

Prin întâmpinare (fila), pârâta a solicitat respingerea acțiunii. Aceasta a depus întreaga documentație avută în vedere la emiterea actelor contestate.

În cauza a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin Decizia de impunere nr. .04.2010, în urma unei inspecții fiscale la care a fost supus reclamantul și care s-a finalizat cu RIF nr. .01.10, s-au stabilit în sarcina acestuia obligații fiscale în sumă de: lei reprezentând TVA și lei cu titlu de majorări de întârziere.

La stabilirea obligațiilor fiscale s-a avut în vedere de către pârâtă faptul că, în perioada 2007 – 2009, reclamantul a încheiat contracte de vânzare-cumpărare având ca obiect terenuri, cu persoane fizice și juridice, în valoare totală de lei. În această modalitate, la data de .2006, reclamantul a depășit cifra de afaceri de 200.000 lei, sumă care reprezintă plafonul de scutire din punct de vedere al TVA, prevăzut de art. 152 din Codul Fiscal. După această dată și după depășirea plafonului arătat, reclamantul trebuia să se înregistreze la organul fiscal în termen de 10 zile (respectiv până la data de . 2006), devenind de plătitor de TVA.

Din cele contracte, organele de inspecție fiscală au constatat că reclamantul nu datorează TVA pentru un număr de contracte de vânzare-cumpărare (pozițiile 1-6 din tabelul existent în RIF), cu o valoare totală de lei, fiind operațiuni scutite. De asemenea, s-a stabilit că reclamantul nu datorează TVA pentru alte trei contracte (pozițiile 7, 13, 16), în valoare totală de lei, întrucât sunt operațiuni scutite de la plata TVA, deoarece terenurile sunt necontruibile la data încheierii tranzacțiilor, fiind arabile și intrând sub incidența art. 141 al. 2 lit. f din Codul Fiscal.

Pentru 7 contracte de vânzare-cumpărare, în valoare de lei (pozițiile 8-12, 14, 15 din tabelul menționat), încheiate în perioada 2006 – 2008, s-a stabilit că reclamantul datorează TVA în cuantum de lei, având în vedere dispozițiile art. 127 al. 1 și 2 și art. 141 al. 2 lit. f coroborat cu art. 134 ind. 2, 137, 140 din Codul Fiscal. La suma stabilită cu titlu de TVA, s-au calculat și majorări de întârziere în valoare de lei, cf. art. 119, 120 din Codul de Procedură Fiscală.

Apărărilor reclamantului se axează pe două aspecte și anume: faptul că terenurile care au făcut obiectul tranzacțiilor avute în vedere la stabilirea obligației de plată a TVA sunt terenuri agricole intravilane pe care nu se poate construi decât dacă se fac toate operațiunile necesare schimbării categoriei de folosință și faptul că pârâta, după atingerea plafonului de 200.000 lei avea obligația de a-l înregistra, din oficiu, ca plătitor de TVA.

Instanța constată că apărărilor reclamantului sunt nefondate pentru motivele care vor fi arătate în continuare:

Potrivit art. 126 al. 1 și 2 din Leg. 571/2003 privind Codul Fiscal: (1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art. 128 - 130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;

b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 și 133;

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin. (1), acționând ca atare;

d) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor să rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la art. 127 alin. (2);

(2) Este, de asemenea, operațiune impozabilă și importul de bunuri efectuat în România de orice persoană, dacă locul importului este în România, potrivit art. 132².”

Persoana impozabilă este definită de dispozițiile art. 127 al. 1 și 2 din Leg. 571/2003 privind Codul Fiscal, potrivit cărora, (1) „este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.

(2) În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.”

Potrivit pct. 3 din HG 44/2004, în explicarea art. 127 al. 2 din Leg. 571/2003 privind Codul Fiscal, „în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal, obținerea de venituri de către persoanele fizice din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale, nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal. Transferul bunurilor sau serviciilor achiziționate în scop personal de persoanele fizice în patrimoniul comercial în scopul utilizării pentru desfășurarea de activități economice, nu este o operațiune asimilată unei livrări de bunuri/prestări de servicii, efectuate cu plată, iar persoana fizică nu poate deduce taxa aferentă bunurilor/serviciilor respective prin aplicarea procedurii de ajustare prevăzută la art. 148 și 149 din Codul fiscal.”

După cum rezultă din dispozițiile citate anterior, persoană impozabilă este și cea care exploatează bunuri corporale sau necorporale, în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, fiind lipsit de relevanță că reclamant nu este comerciant în sensul definit de Codul Comercial.

Și Directiva 112/2006 CE califică, prin art. 9 al. 1 par. 2, exploatarea de bunuri ca fiind o activitate economică dacă este făcută în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate. Art. 12 din Directiva menționată arată că statele membre pot considera ca persoană impozabilă orice persoană care efectuează, ocazional, o operațiune legată de activitățile prevăzute la art. 9 al. 1 par. 2 și, în special, una dintre următoarele operațiuni: a) livrarea unei clădiri sau a unor părți ale unei clădiri și a terenului pe care se află clădirea, b) livrarea de terenuri construibile.

În privința categoriei de folosință a terenurilor, arabilă, aceasta nu prezintă relevanță cu privire la posibilitatea construirii sau nu pe acel teren. Cert este că, după efectuarea formalităților necesare, terenul poate fi scos din categoria arabil și se poate construi. Acest aspect este demonstrat și de prețul de vânzare, fiind de notorietate că un teren pe care nu se poate construi și care se folosește în scop agricol are o valoare mult mai mică. Reclamantul invocă scutirea prevăzută de art. 141 al. 2 lit. f din Codul Fiscal, dispoziții care nu sunt incidente în cauză.

După cum rezultă din cele conținute, acestea nu au avut ca obiect terenuri arabile situate în municipiul Iași. Prin urmare, Cererile de urmande eliberate la solicitarea organelor fiscale

(filele . . . - . . .) confirmă faptul că aceste terenuri sunt construibile. fiind situate in zone de locuințe și funcțiuni complementare, existând, pentru unele dintre terenuri, interdicții temporare de construire, până la întocmire PUZ sau PUD. Aceste interdicții temporare nu schimbă categoria constructibilă a terenurilor in discuție.

Chiar dacă pârâta avea obligația ca, din oficiu, să-l înregistreze pe reclamant ca plătitor de TVA, această împrejurare nu este de natură a-l exonera pe reclamant de obligația de plată a TVA.

Raportat tuturor considerentele expuse, in temeiul art. 18 din LCA raportat la art. 218 Cod Procedură Fiscală, va fi respinsă acțiunea formulată de reclamant.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge acțiunea formulată de reclamantul , cu domiciliul in Brașov, Str. 1 Mai, nr. 32, in contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov, cu sediul in Brașov, Bvd. M. Kogălniceanu, nr. 7.

Cu recurs in 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 1.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

Tehnored.

Dact.

- 4 exp. -

